

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0160 van 24 maart 2015
in de zaak 1112/0473/SA/2/0428

In zake:

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bruno VAN CAUWENBERGH
kantoor houdende te 9308 Aalst, Steenweg op Dendermonde 149
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
departement RWO, afdeling Oost-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen-
de partij:*

het college van burgemeester en schepenen van de ■■■■■

vertegenwoordigd door:

■■■■■

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 29 februari 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling Oost-Vlaanderen, van 6 januari 2012 waarbij aan het Agentschap Wegen en Verkeer, hierna de aanvrager, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het plaatsen van geluidswerende schermen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■ openbaar domein.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 4 juli 2012 met nummer S/2012/0152 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de tweede kamer.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 14 mei 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bruno VAN CAUWENBERGH die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Veerle TOLLENAERE die verschijnt voor de verwerende partij en [REDACTED] die verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1.

Het college van burgemeester en schepenen van de [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 23 april 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 23 april 2012 de tussenkommende partij voorlopig toegelaten om in de debatten tussen te komen. Zij werd verzocht haar collegebeslissing houdende haar beslissing om in rechte te treden, aan de Raad te bezorgen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en door het daartoe bevoegd orgaan is ingesteld.

2.

Het verzoek tot tussenkomst steunt evenwel op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO, waarbij het college van burgemeester en schepenen stelt op te treden als adviserende instantie in de zin van dit artikel.

2.1

Volgens artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6°, van de VCRO, vóór het werd vervangen bij artikel 4 van het decreet van 18 november 2011 (inwerkingtreding op 29 december 2011), kon het college van burgemeester en schepenen als een bij het dossier betrokken adviserende instantie aangewezen krachtens artikel 4.7.26, § 4, 2° VCRO, een beroep instellen bij de Raad. Sinds de

inwerkingtreding van het voormelde artikel 4 van het decreet van 18 november 2011, dat artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO verving, kan het college van burgemeester en schepenen dat niet langer.

Sinds voormelde decreetswijziging luidt artikel 4.8.16, eerste lid, 6° VCRO immers als volgt:

“§ 1. De beroepen bij de Raad kunnen door volgende belanghebbenden worden ingesteld:

(...)

6° de leidend ambtenaar of bij afwezigheid diens gemachtigde van het departement of agentschap, waartoe de adviserende instantie behoort, aangewezen krachtens artikel 4.7.16, § 1, eerste lid, respectievelijk artikel 4.7.26, § 4, 2°, op voorwaarde dat die instantie tijdig advies heeft verstrekt of ten onrechte niet om advies werd verzocht.”

2.2

Met het arrest van 5 februari 2013 met nummer A/2013/0037 heeft de Raad de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO in de versie vóór de wijziging ervan bij het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voor zover het toelaat dat de adviserende instanties behorende tot een Vlaams departement of Vlaams agentschap via de betrokken leidend ambtenaar of bij diens afwezigheid diens gemachtigde, een vordering tot schorsing en/of vernietiging kunnen indienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, terwijl die bepaling niet in een vorderingsrecht voorziet voor het College van burgemeester en schepenen dat overeenkomstig artikel 4.7.26, § 4, 2° VCRO wordt aangeduid als adviserend orgaan binnen de bijzondere procedure en in die hoedanigheid ook advies heeft verleend ?”

2.3

Het Grondwettelijk Hof heeft, in antwoord op de door de Raad gestelde prejudiciële vraag, in arrest 32/2014 van 27 februari 2014 gesteld dat de gemeente, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, bevoegd is om een beroep in te stellen bij de Raad wanneer ze rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge een volgens de bijzondere procedure genomen vergunningsbeslissing. Het Hof verwijst naar artikel 4.8.11, eerste lid, 3°, van de VCRO, zoals vervangen bij het voormelde artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012. Dat is met name het geval wanneer de bestreden vergunningsbeslissing het beleid van de gemeente doorkruist, wat kan blijken uit het feit dat het college van burgemeester en schepenen, als adviserende instantie in de bijzondere procedure, een ongunstig advies heeft verleend of voorwaarden heeft geformuleerd die niet in de vergunning werden opgenomen.

Het Hof vervolgt dat wanneer een gemeente een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wenst in te stellen, het college van burgemeester en schepenen optreedt als vertegenwoordiger van de gemeente.

Het Hof komt dan ook tot het besluit dat er geen schending voorligt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien er geen onevenredige gevolgen zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

2.4

Ook bij een verzoek tot tussenkomst zijn dezelfde regels van toepassing. Immers overeenkomstig artikel 4.8.19, §1 VCRO zijn de personen en instanties die als belanghebbende kunnen

tussenkomen in de procedure bij de Raad dezelfde als diegene die als belanghebbende overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO een beroep kunnen instellen bij de Raad.

Het college van burgemeester en schepenen dient haar verzoek tot tussenkomst in om het vernietigingsberoep te ondersteunen en op die wijze haar eerder ingenomen standpunt in eerste administratieve aanleg te bevestigen.

Dit verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst, ingesteld op 23 april 2012 – dit is dus na de inwerkingtreding van het voormelde artikel 4 van het decreet van 18 november 2011 op 29 december 2011 – is duidelijk niet ingesteld “als vertegenwoordiger van de gemeente”, die als rechtspersoon rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Het college van burgemeester en schepenen kan niet op nuttige wijze verwijzen naar mogelijke hinder en nadelen van de stad Aalst om een eigen belang aan te tonen.

Uit de bespreking hiervoor volgt dat het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst niet is gebaseerd op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO. Het college kon zich bovendien op het ogenblik van het verzoek tot tussenkomst ook niet beroepen op artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO. Deze bepaling, zoals ze op dat ogenblik luidde, voorzag immers niet in een mogelijkheid voor het college van burgemeester en schepenen om als adviserende instantie in de bijzondere procedure in het geding tussen te komen.

Uit het voorgaande volgt dat het verzoek tot tussenkomst onontvankelijk is.

IV. FEITEN

Voor het volledige feitenrelaas verwijst de Raad naar het arrest van 4 juli 2012 met nummer S/2012/0152.

Op 21 september 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van geluidswerende schermen”*. De schermen worden geplaatst langsheen de snelweg E40.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’ gelegen in een zone voor bestaande autosnelwegen.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst’, vastgesteld met een besluit van de Vlaamse Regering van 10 juli 2003.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 oktober 2011 tot en met 18 november 2011, wordt één bezwaarschrift ingediend door de huidige verzoekende partij.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 29 september 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, brengt op 3 oktober 2011 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de [REDACTED] verleent op 12 december 2011 een gunstig advies.

De verwerende partij beslist op 6 januari 2012 de stedenbouwkundige vergunning te verlenen en motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen sluit de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zich aan bij het standpunt van het college van burgemeester en schepenen hieromtrent heeft ingenomen: het bezwaar is ongegrond.

Het college heeft overigens in zitting van 12 december 2012 een gunstig advies verleend aan de aanvraag.

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Hoewel de schermen vrij hoog uitvallen – tot 6,5m – blijft de stedenbouwkundige impact ervan beperkt, dankzij de inplanting zowat onmiddellijk achter de vangrails. De bermbegroeiing die nu - gedeeltelijk- verwijderd wordt zal zich herstellen (zie ook voorwaarden). De schermen blijven dankzij de groenstrook grotendeels aan het zicht vanuit de omliggende gebieden onttrokken.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De Raad heeft met het arrest van 4 juli 2012 met nummer S/2012/0152 vastgesteld dat het beroep tijdig werd ingesteld. Er zijn geen redenen om anders te oordelen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

De Raad heeft met het arrest van 4 juli 2012 met nummer S/2012/0152 vastgesteld dat de verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO. Tevens heeft de Raad geoordeeld dat de verzoekende partij over de vereiste hoedanigheid beschikt.

De verwerende partij herhaalt in haar antwoordnota de exceptie uit de nota voor de schorsingsvordering met betrekking tot het gebrek aan belang van de verzoekende partij, en dit in verband met de aangevoerde zichthinder en commerciële schade. De verwerende partij voert geen nieuwe elementen of stukken aan om haar exceptie te staven. De Raad handhaaft dan ook zijn standpunt uit het arrest van 4 juli 2012 met nummer S/2012/0152.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

De verwerende partij vraagt om in voorkomend geval het voorwerp van de vordering tot vernietiging te beperken tot de zone Nieuwerkerken aangezien de verzoekende partij zich alleen

verzet tegen de geluidswerende schermen ter hoogte van haar bedrijf en de bestreden beslissing betrekking heeft op een veel uitgebreider traject langs de E40.

Beoordeling door de Raad

Een stedenbouwkundige vergunning is in principe ondeelbaar, tenzij – bij wijze van uitzondering – de rechtsgevolgen van deze stedenbouwkundige vergunning kunnen gesplitst worden. Van splitsbaarheid is pas sprake indien een vergunning in feite bestaat uit een aantal deelvergunningen, die ook los van elkaar als zelfstandige vergunningen kunnen bestaan en uitgevoerd worden, maar die omwille van coherentie van het geheel in één grote stedenbouwkundige vergunning worden genomen, en waar bovendien de vergunningverlenende overheid, afgezien van het afgesplitste onderdeel, een zelfde beslissing zou hebben genomen.

De Raad stelt vast dat de aanvraag uit verschillende zones bestaat, zoals blijkt uit de beschrijvende nota en de verschillende plannen:

“ ...

1) Op grondgebied [REDACTED]

a) ten zuiden van de [REDACTED] tussen de kilometerpunten 20,71 (aansluitend op de bestaande schermen) en 21,65 (zone 1)

2) Op grondgebied [REDACTED]:

a) ten zuiden van de [REDACTED] tussen de kilometerpunten 17,5 en 18,1 (zone 2) en tussen 15,3 en 16,1 (zone 3)

b) ten noorden van de [REDACTED] tussen de kilometerpunten 15,6 en 16,3 (zone 4) en tussen 17,1 en 18,7 (zone 5)

...”

De uitbating van de verzoekende partij bevindt zich op het grondgebied [REDACTED] en dus in zone 1. Het belang van de verzoekende partij bij de vordering tot vernietiging kan dan ook beperkt worden tot de geluidswerende schermen die voorzien zijn op grondgebied Nieuwerkerken, zijnde zone 1 van het project.

De vordering wordt dan ook slechts ontvankelijk verklaard voor zover zij betrekking heeft op het onderdeel van de bestreden beslissing waarbij aan de aanvrager vergunning wordt verleend voor het plaatsen van geluidswerende schermen op het grondgebied [REDACTED], zone 1 van het aangevraagde project.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat zij verschillende bezwaren heeft geuit in het kader van het openbaar onderzoek en dat de verwerende partij deze niet op afdoende wijze heeft beantwoord. Zij stelt dat de verwerende partij verwijst naar het standpunt van het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] en zich daarbij aansluit. De verzoekende partij is van oordeel dat dit niet volstaat. De juridische en feitelijke overwegingen op grond waarvan zij tot haar oordeel is gekomen dat de bezwaren ongegrond zijn, worden niet meegedeeld in de bestreden beslissing zelf.

In een tweede onderdeel herhaalt de verzoekende partij één van deze bezwaren en stelt zij dat de geluidswerende schermen volstrekt nutteloos zijn zodat geen enkele andere overheid, in dezelfde omstandigheden geplaatst, hiervoor een stedenbouwkundige vergunning zou afleveren. Zij verwijst naar een studie van 2009 van de aanvrager om daaruit af te leiden dat in de zone, onmiddellijk achter de schermen, het geluidsniveau met 10 decibels afneemt, terwijl op een afstand van 250m de vermindering beperkt is tot enkele decibels. Zij stelt dat de eerste afgezonderde effectieve bewoning op maar liefst 120 meter ligt en dat de bewoning in kernen op maar liefst een afstand tussen de 200 en 300 meter ligt. Bovendien meent de verzoekende partij dat de geluidswerende schermen niet de meest voordelige oplossing zijn en geen enkele meerwaarde bieden voor haar, noch voor de bewoning achterin gelegen. De verzoekende partij verwijst naar het Wegverkeerslawaaiplan waaruit blijkt dat een scherm minder effectief zal zijn langsheen een weg waar een hoog percentage vrachtwagens langskomen.

De verzoekende partij is van oordeel dat het ongezien is dat een buffergebied in de vorm van een open parkgebied en een aanpalende KMO-zone, waar de site van de verzoekende partij is gelegen, dient te worden gebufferd van een autosnelweg. De gebouwen van de verzoekende partij kennen een hoogte van 6-7 meter en de verzoekende partij meent dan ook dat deze stedenbouwkundige 'footprint' reeds een geluidsmuur op zich betreft. Ook de bovenbrug over de E40 heeft door het hoogteverschil reeds een bufferende functie voor het open gedeelte tussen de oprit en het bedrijfsgebouw van de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt dat er sprake is van een dubbele buffering en dat het volstrekt onnodig is om ter hoogte van haar site nog geluidswerende schermen te plaatsen.

De verzoekende partij besluit dat de noodzaak om geluidswerende schermen te plaatsen elke feitelijke grondslag mist, zodat de bestreden beslissing genomen is met schending van de materiële motiveringsplicht.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de Raad zijn beoordeling van de eisen van een goede plaatselijke ordening niet in de plaats kan stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De motiveringsplicht houdt niet in dat zij stelselmatig en punt na punt alle bezwaren dient te beantwoorden. De verwerende partij meent dat de formele motiveringswet niet geschonden is doordat de verzoekende partij op hoogte is van alle motieven.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij opportunitetskritiek uit. Uit het dossier blijkt, volgens de verwerende partij, dat er voldoende onderzoek werd gevoerd naar de noodzaak van de geluidsschermen. In de beschrijvende nota wordt immers verwezen naar de objectieve meetcampagnes uitgevoerd door de afdeling Wegenbouwkunde – cel Akoestiek. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de Raad enkel kan vaststellen dat er niet kennelijk onredelijk werd beslist.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet kan gevolgd worden. De verzoekende partij wijst er op dat een summiere motivering niet conform de rechtspraak is.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel voegt de verzoekende partij niets wezenlijks toe aan haar uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing de formele motiveringswet schendt doordat er geen juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen om haar bezwaren te weerleggen. Verder meent de verzoekende partij dat de geluidswerende schermen volstrekt nutteloos zijn en dat elke materiële motivering daaromtrent ontbreekt.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht moet een vergunningverlenende overheid de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermelden, waarop zij haar beslissing steunt, zodat een belanghebbende met kennis van zaken de beslissing kan aanvechten. De in de bestreden beslissing opgegeven motieven moeten bovendien afdoende zijn.

2.

De aanvraag tot het plaatsen van geluidswerende schermen werd ingediend volgens de bijzondere procedure overeenkomstig artikel 4.7.26 VCRO.

De verzoekende partij diende bezwaren in tijdens het door het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] georganiseerde openbaar onderzoek.

Deze bezwaren hadden betrekking op onder meer a) de nutteloosheid van de schermen ter hoogte van de locatie van de verzoekende partij, b) geen onderzoek naar alternatieven, c) de reeds bestaande buffering door de KMO-zone waarin de site van de verzoekende partij gelegen is, d) de niet-uitvoering van een natuurtoets, terwijl de betrokken zone natuurtechnisch een bepaalde grote waarde heeft en e) geen motivering voor de afwijkende hoogte van de schermen.

De openbaarmaking van een vergunningsaanvraag door een openbaar onderzoek heeft tot doel, enerzijds, om degenen die willen, de mogelijkheid te bieden hun bezwaren en opmerkingen tegen het aangevraagde kenbaar te maken, en anderzijds, om aan de bevoegde overheden de nodige inlichtingen en gegevens te verstrekken opdat zij met kennis van zaken zouden kunnen oordelen.

Uit de beraadslaging over de ingediende bezwaren blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] deze bezwaren op 12 december 2011 als ongegrond heeft verworpen.

3.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich, wat de beoordeling van de bezwaren betreft, aansluit bij het standpunt dat het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] desbetreffend heeft ingenomen. In de bestreden beslissing wordt terzake gesteld: *“na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen sluit de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zich aan bij het standpunt van het college van burgemeester en schepenen hieromtrent heeft ingenomen: het bezwaar is ongegrond.”*

De verwerende partij kon 'motiveren door verwijzing', te weten de weerlegging van de bezwaren door het college van burgemeester en schepenen (notulen schepencollege 12 december 2012, vervat in gunstig advies) op voorwaarde dat:

- de inhoud van dit stuk kenbaar is voor de bestuurde;
- dit stuk zelf afdoende gemotiveerd is;
- dit stuk wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing;
- er geen tegenstrijdige stukken zijn;
- het stuk waarnaar verwezen wordt, voldoet aan de formele en materiële zorgvuldigheidsplicht, namelijk dat het inhoudelijk en naar wijze van totstandkoming zorgvuldig is.

Los van de vraag of het advies van het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] van 12 december 2011, bevattende de weerlegging van de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren, zelf afdoende gemotiveerd is en op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, stelt de Raad vast dat het advies niet in de bestreden beslissing werd opgenomen of er werd aan toegevoegd, minstens blijkt dit laatste niet uit het administratief dossier. Het wordt ook niet betwist dat de verzoekende partij geen kennis had van dit advies.

De verzoekende partij kon dus geen kennis nemen van de motieven die de verwerende partij zich eigen heeft gemaakt en kon dus niet nagaan en vaststellen welke beweegreden de verwerende partij had om over te gaan tot het verlenen van de vergunning.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij niet kan vaststellen waarom haar bezwaren ongegrond worden verklaard.

4.

De bestreden beslissing bevat met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening enkel volgende summiere beoordeling:

“... ”

Hoewel de schermen vrij hoog uitvallen –tot 6,5m- blijft de stedenbouwkundige impact ervan beperkt, dankzij de inplanting zowat onmiddellijk achter de vangrails. De bermbegroeiing die nu –gedeeltelijk- verwijderd wordt zal zich herstellen (zie ook voorwaarden). De schermen blijven dankzij de groenstrook grotendeels aan het zicht vanuit de omliggende gebieden onttrokken.

“... ”

Noch uit deze motivering, noch uit de rest van de bestreden beslissing blijkt dat de geluidsschermen op deze plaats nodig zijn. De verwerende partij gaat niet na of ze functioneel inpasbaar zijn. Deze vaststelling klemmt des te meer nu de verzoekende partij reeds in haar concrete bezwaren heeft gesteld dat er geen noodzaak is aan geluidsschermen ter hoogte van haar site. Zij maakt daarbij gebruik van een cijfermatige studie waaruit blijkt dat de eerste bewoning zich pas op 120 meter bevindt. De verzoekende partij wijst er ook op dat er reeds een buffergebied aanwezig is, namelijk een open parkgebied en een aanpalende KMO-zone, waarin haar site gelegen is. Ook omtrent het gebrek aan natuurtoets omvat de bestreden beslissing geen overweging.

5.

De Raad stelt dan ook vast dat de concreet geformuleerde bezwaren niet afdoende weerlegd worden in de bestreden beslissing en dat een motivering door loutere verwijzing naar het advies van de tussenkomende partij niet volstond.

In de antwoordnota verwijst de verwerende partij naar objectieve studies en nota's, maar deze a posteriori motivering kan de gebrekkige motivering niet verhelpen. In de bestreden beslissing wordt bovendien kortweg verwezen naar het bestaan van een projectnota van 21 februari 2011, zonder enige concrete vaststellingen terzake.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringswet doordat de bezwaren van de verzoekende partij niet op afdoende wijze werden weerlegd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Overige middel

Het tweede middelonderdeel van het eerste middel en het tweede middel worden niet onderzocht aangezien deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden. Zij zijn in wezen een herhaling van twee tijdens het openbaar onderzoek uitgebrachte bezwaren zodat zij als het ware ook in de beoordeling van het eerste middel begrepen zijn.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] is onontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 6 januari 2012, waarbij aan de aanvrager de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het plaatsen van geluidswerende schermen op percelen gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED], openbaar domein. **De vernietiging wordt beperkt tot de zone [REDACTED] (zone 1).**
4. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
5. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275,00 euro, ten laste van de verwerende partij.
6. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100,00 euro, ten laste van de tussenkommende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 24 maart 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van
Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS